

# 1. ПАН БАРКЛІ — СХИБНУТИЙ

Легенда про Робіна Гуда починається у середу, в середній школі міста Локслі. Була якраз середина обідньої перерви. Піца пепероні й кукурудза з маслом важко осіли в шлунку дванадцятирічного Робіна — він страшенно нервував.

— Якщо нас упіймають, нам гаплик, — зауважив Робінів приятель Алан Едейл, штовхаючи плечем подвійні двері.

Школа скидалася на сміттєзвалище. Хлопці йшли коридором, заставленим понівеченими шафками для зберігання особистих речей. Цвіль на вікнах надавала світлу зеленуватого відтінку, а з жіночого туалету на протилежному кінці коридору долинав сморід.

Хлопці неабияк відрізнялися між собою. Робін був невисокого зросту, але м'язистий, зі скуйовдженим волоссям і кетчупом на фіолетовій шкільній сорочці поло. Алан був охайним диваком. Його незграбна постать починалася з шалено дорогих баскетбольних черевиків, біліших за будь-що із реклами зубної пасти, і завершувалася екстравагантною зачіскою афро, через яку у дверних проймах доводилося нахилятись.

— Пан Барклі точно схибнутий, — говорив далі Алан. — Крейг отримав покарання за те, що відригнув під час лекції. Аж два тижні мусив залишатися після уроків.

На цей спогад Робін іронічно посміхнувся. Величезна, розкотиста відрижка Крейга заглушила лекцію про безпеку на



воді, яку їм читав спеціально запрошений гість, і змусила пів школи істерично реготати, аж поки пан Барклі не схопив Крейга за комір, виволікши зі спортзалу.

— На обідній перерві Барклі чергує в протилежному кінці школи, — заспокоював Робін. — А ти — звичайний собі вартовий. Жодного ризику й максимум користі...

Робін намагався говорити спокійно, але здригнувся, зупинившись біля дверей. На них виднілися брудні сліди від ударів і облуплена коричнева фарба. На табличці було написано «Пан Барклі — керівник сьомого класу», а під нею хтось власноруч дописав: «Хто входить тут, покинь усю надію».

— Можеш зробити так, щоб я отримав вищий бал? — попросив Алан, коли Робін витягнув із кишені неоново-жовтий пластиковий ключ.

— Друже, ти заледве складаєш до купи два числа.

— Хочеш сказати, що я тупий? — закинув йому Алан.

— Математика, як не крути, не найсильніша твоя сторона, — дипломатично зауважив Робін. — Ніхто ніколи не повірить, що ти отримав вищий бал.

— А як ти взагалі роздобув ключ?

— Барклі залишає свою в'язку на столі в класі, — пояснив Робін. — Я сфотографував ключ зблизька, а потім зробив копію на 3D-принтері в батька на роботі.

— У мого тата є 3D-принтер. Лише раз він ним користувався. Витратив п'ятсот фунтів, аби виготовити маленького пластикового їжачка.

— У твоєї родини забагато грошей, — роздратовано відказав Робін. — Слухай, нам треба зосередитися...

Ключі переважно бувають металевими, тому Робін хвилювався, вкладаючи в замок жовтий пластик. З туалету вибігло

кілька дівчат. Зчинився великий гармидер, одна з них крикнула: «Віддай мені мою шапку, дурепо!». Але вони не звернули на хлопців жодної уваги.

Коли дівчата зникли з поля зору, Робін повернув ключ у замку і відчув, як той прогнувся.

— Я дужчий за тебе, то, може, спробую? — запропонував Алан.

— Не хочу зламати ключа, — пояснив Робін. — Намагаюся бути обережним...

Почувся тривожний скрегіт. Але щойно Робін подумав про всі свої зведені нанівець зусилля, аж замок клацнув.

— Овва, невже я — геній?! — радісно вигукнув Робін. — Ми всередині!



## 2. ТРЕБА ВБИТИ ЇХ УСІХ

— Пильнуй, — кинув Робін другові, заходячи в кабінет пана Барклі. — Якщо хтось ітиме, стукай у двері.

— Тут тільки один вихід, — насторожено відказав Алан. — Двері, через які ми зайшли.

— Це лише другий поверх, — пояснив Робін. — Я можу вилізти у вікно.

— А як хтось поцікавиться, чого я тут стовбичу?  
Робін зітхнув.

— Стояння в коридорі не є злочином. Ми це вже обговорювали. Припини панікувати й дай мені можливість попрацювати...

Робін похитав головою, зачиняючи двері кабінету. Мабуть, не варто було тягнути з собою Алана, щоби той стояв на стрьомі. Коли все пройде як під час репетиції, що її Робін провів удома напередодні ввечері, він впорається менш ніж за вісім хвилин.

Спочатку Робін забезпечив собі аварійний вихід, посунувши вгору вікно з прогнилою рамою. У приміщення війнуло свіже повітря, а також долинув гамір старшокласників, котрі ганяли у футбол на подвір'ї.

Кабінет Барклі був занедбаний. Стоси товстих течок, вкриті пилом сімейні фотографії, банка з-під печива із мюзиклу

«Король і я»<sup>\*</sup> з пошкодженою кришкою, настінний годинник, що показував неправильний час. Повітря складалося із суміші запахів: дезодоранту, поцяткованого лупою спортивного костюма й запліснявілого багета з брі та помідорами в смітнику.

Покрутивши мишкою та переконавшись, що стаціонарний комп'ютер ще не увімкнений, Робін сягнув рукою під стіл і натиснув на головний вимикач живлення. Поки завантажувався стародавній *Dell*, хлопець крутився на офісному кріслі туди-сюди.

— Довго ще? — Алан стурбовано зазирнув у кабінет.

— Я тільки-но прийшов, — пробурчав Робін. — Забирайся.

Екран попросив Робіна ввести ідентифікатор і пароль. Знайти ідентифікатор персоналу не становило жодних проблем: він був написаний на скриньках для повідомлень біля вчительської, де учні могли залишати такі речі, як несвоєчасно виконане домашнє завдання або дозвіл батьків на участь в екскурсії.

А от дізнатися пароль Барклі — куди складніше. Робінові це вдалося за допомогою програми-кілоггер, яку він встановив на ноутбук у класі. Ця невелика програма працювала потайки, записуючи кожне натискання клавіші на комп'ютері та щодня надсилаючи Робінові текстовий файл електронним листом.

Після введення **4071** і **K1LLa11Year7s** Робін дочекався появи робочого столу на комп'ютері, а потім відкрив базу даних учнів їхньої школи. Системний пароль пана Барклі

---

<sup>\*</sup> «Король і я» (англ. *The King and I*) — мюзикл, створений композитором Річардом Роджерсом і лібретистом Оскаром Хаммерстайном. В основу покладено сюжет роману Маргарет Лендон «Анна і король Сіаму» (1944). — Прим. ред.